

HỒI 25

Trở Lại Giang Hồ

N

ường Thấm và Ý Thi đang đứng đối mặt với nhau, chàng nhìn nàng ôn nhu hỏi:

- Nàng cùng đi với tại hạ chứ?
- Huynh có chuyện của huynh còn Ý Thi có việc riêng của Ý Thi.
- Vậy chúng ta sẽ tạm biệt ở đây. Ý Thi cô nương bảo trọng, nếu như có cơ hội, chúng ta sẽ gặp nhau. Nàng định sẽ đi đâu?

- Huynh lo cho Ý Thi à?
- Tại hạ nghĩ rằng nàng không nên quay về Kim Diện bang.
- Ý Thi có nói rằng mình sẽ quay về Kim Diện bang đâu.

Nàng gượng điểm nụ cười.

- Có duyên thì Ý Thi và huynh sẽ gặp lại. Đường Thấm, huynh bảo trọng.

Đường Thấm gật đầu.

- Ý Thi bảo trọng, ít ra tại hạ và nàng cũng đã có thời gian sống bên nhau trên một con thuyền.

- Ở bên nhau nhưng giữa Đường Thấm huynh và Ý Thi lại là một khoảng cách xa vời vợi.

Đường Thấm gượng cười, chàng ôn nhu nói:

- Đường Thấm không quên nàng.

Chàng buông tiếng thở dài:

- Cáo từ.

Ý Thi vội vã hỏi:

- Huynh sẽ đi về đâu?

- Đến Phong Vân cung.

- Huynh có chuyện ở Phong Vân cung?

- Tại hạ cần đem những thứ mình đã có được ở Tử Vong đảo đến Phong Vân cung.

Ỗ Thi mỉm cười gật đầu, nàng từ tốn nói:

- Phong Vân cung là chốn bí hiểm huynh cần thận đó.

- Đường Thấm đến đó bằng sự quang minh chính đại, chẳng có gì phải ngại Phong Vân cung. Đường Thấm đi đây.

Ỗ Thi gật đầu.

- Huynh bảo trọng.

Nàng đã thốt ra lời nói này đến lần thứ ba mà cứ như còn muốn nói nữa, bấy nhiêu đó đủ biết Ỗ Thi quan tâm đến Đường Thấm như thế nào rồi.

Đường Thấm gượng cười khẽ gật đầu rồi quay bước, chàng toan thi triển khinh công bằng mình đi thì một tiếng pháo hiệu nổi lên. Cùng với pháo hiệu đó, những gã hắc y nhân với bọn người vận võ phục xám rầm rập xông tới. Những gã đó vây lấy Đường Thấm và Ỗ Thi.

Đường Thấm nheo mày nhìn mười hai người đó. Chàng trang trọng nói:

- Các vị đại ca muốn gì?

Gã vận võ phục xám có cái bớt đen gần nửa khuôn mặt với bộ dạng lực lưỡng, chau đôi mắt lạnh lùng nhìn chàng và Ỗ Thi.

- Người có những thứ gì trong người hãy bỏ ra hết.

Đường Thấm nhướng mày, giả lả nói:

- Hóa ra chư vị huynh đệ đây là thảo khấu ư?

- Không sai.

Ỗ Thi nhìn gã một lúc rồi nói:

- Nếu bốn cô nương đoán không lầm thì đại ca đây là Chủ Đồng.

Gã đại hán nhìn sững nàng:

- Sao cô nương biết Chữ mỗ?

Đường Thẩm nhìn sang nàng. Y Thi bước đến hai bộ, nàng điểm nụ cười mỉm:

- Chữ huynh nhìn kỹ xem... có nhận ra ai không?

Chữ Đổng nhìn chằm chằm. Đôi chân mày rậm của y nhú lại như thể đang lục lọi trong trí nhớ mình. Y nhìn Y Thi một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Nàng... nàng có phải là Y Thi?

Y Thi gật đầu.

- Đúng rồi... huynh đã nhận ra Y Thi.

Chữ Đổng nhìn sững Y Thi gần như không chớp mắt.

- Thì ra Y Thi muội... muội... Y bước đến trước mặt nàng.

- Y Thi... có thật là Y Thi không? Có đúng là muội không?

- Y Thi đã nhận ra huynh mà huynh không nhận ra Y Thi sao?

Chữ Đổng đặt tay lên vai nàng.

- Y Thi... đúng rồi... muội chính là Y Thi. Ta không thể nhìn sai được.

Chữ Đổng nói rồi ôm chầm lấy Y Thi, nghẹn ngào nói:

- Chữ Đổng huynh ngờ đâu sẽ không bao giờ gặp lại Y Thi nữa.

Buông tay nhìn chằm chằm vào mặt nàng. Y Thi mỉm cười.

Đường Thẩm thở phào như trút xong gánh nặng trên vai mình.

Chữ Đổng nhìn Đường Thẩm. Y Thi nói:

- Huynh ấy là Đường Thẩm, bằng hữu tri âm của Y Thi.

- Suýt chút nữa thì Chữ mỗ đã làm càn. Đường Thẩm huynh đệ miễn thứ nhé.

- Không biết thì sao trách Chữ đại ca được.

Nhìn lại Y Thi, Chữ Đổng nói:

- Y Thi muội... chúng ta cùng về thủy trại thôi.

Nàng nhìn Chữ Đổng rồi nhìn sang Đường Thẩm. Chữ Đổng nói với Đường Thẩm:

- Chữ mỗ mời Đường huynh đệ.

- Nếu huynh có nhã ý, Đường Thấm đâu dám từ chối.

Ỗ Thi mỉm cười với vẻ mặt vô cùng hoan hỷ, mọi người theo Chủ Đồng về thủy trại của ỹ. Thủy Trại của Chủ Đồng tọa lạc trên một bãi đất rộng nằm ven biển, mặt trong là những vách núi dựng đứng bao bọc như một bức tường thành.

Về đến thủy trại, ỹ sai thuộc hạ bày ngay đại yến thết đãi Ỗ Thi và Đường Thấm. Ỗ Thi hỏi:

- Sao Chủ Đồng huynh lại là Trại chủ thủy trại này?

Bưng chén rượu dốc lên miệng uống cạn, Chủ Đồng nói:

- Khi muội bị cống nạp cho bọn Tam Vương trên Quỷ Đầu sơn, huynh uất ức đã nổi loạn và bị nha sai đóng bè đẩy ra biển, huynh may mắn được Hải Triều Lãnh Ông cứu mạng, hận bọn Tam Vương huynh thề sẽ tróc nã chúng. Nhưng kẻ trên núi người dưới biển chẳng thể làm gì nhau được. Hận vẫn là hận.

Ỗ Thi nhìn sang Đường Thấm, rồi dời mắt lại Chủ Đồng.

- Huynh đã dựng ra thủy trại để...

Nàng bỏ lửng câu hỏi giữa chừng.

Chủ Đồng nhìn nàng phá lên cười.

- Muội cho Chủ huynh là hải tặc chứ gì? Thật ra huynh cũng là hải tặc nhưng huynh chỉ cướp của bọn phú thương mà chia lại cho người hàn vi như ta với muội ngày xưa thôi.

- Nói gì thì nói, huynh vẫn là hải tặc.

Chủ Đồng cười sang sảng:

- Huynh biết như vậy mà, khi ta đứng trên mỏm đá thấy chiếc lâu thuyền của muội, liền phục kích chờ cơ hội, hóa ra chủ nhân của lâu thuyền đó lại là Ỗ Thi.

Ỗ Thi gượng cười.

- Muội không phải là chủ nhân của chiếc lâu thuyền đó đâu.

- Thế ai mới là chủ nhân, Đường Thấm huynh đệ đây à?

Chủ Đồng nhìn lại Ỗ Thi.

- Không ngờ Chủ Đồng huynh lại được gặp Ỗ Thi muội, hãy kể cho huynh biết chuyện lưu lạc của muội.

Ỗ Thi gượng cười.

- Chuyện dài dòng lắm... mà muội cũng không muốn nhắc lại làm gì.

Chử Đồng chúc rượu ra chén rồi chia về phía nàng và Đường Thấm.

- Nào... chúng ta cùng uống chén rượu hội ngộ. Mời Đường huynh đệ, mời muội.

- Mời Chử Đồng đại ca.

Ba người cùng cạn chén.

- Ỗ Thi muội... cuối cùng huynh và muội đã tái ngộ, muội sẽ không rời khỏi đây chứ?

Ngày xưa huynh là kẻ hàn vi, hôm nay huynh đã khác xa rồi, Chử Đồng đại ca có tất cả mọi thứ dành cho muội.

Đường Thấm nhìn nàng.

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nếu huynh muốn muội ở lại đây thì không được làm hải tặc nữa.

Chử Đồng nheo mày rồi phá lên cười.

- Được... huynh sẽ không làm hải tặc nữa mà sẽ ngày ngày dong buồm ra khơi đánh cá sinh sống.

Đường Thấm thở phào nhìn nàng, chàng ôm quyền hướng về Chử Đồng:

- Chử đại ca quả là anh hùng hảo hán.

- Đường huynh đệ quá khen rồi... ta không đáng với lời khen đó đâu.

Ỗ Thi nghiêm giọng nói:

- Điều thứ hai muội muốn là tiêu diệt Quỷ Đầu sơn của Tam Vương.

Chử Đồng nghiêm nét mặt lại.

- Huynh muốn điều đó lắm chứ!

Ỗ buông tiếng thở dài.

- Nhưng chưa làm được bởi vì bọn Tam Vương trên Quỷ Đầu sơn có thực lực rất lớn, ngoài thực lực đó ra, sau lưng y còn có cao thủ võ lâm hỗ trợ.

Đường Thấm lên tiếng:

- Nếu Chữ đại ca có ý thảo phạt Tam Vương Quỷ Đầu sơn, Đường Thấm sẽ giúp đại ca một tay.

Chữ Đồng nhìn chàng bằng ánh mắt nghi ngại. Y gượng cười rồi nói:

- Thù sinh như Đường Thấm huynh đệ sao phù hợp với chuyện này?

Ỗ Thi xen vào:

- Chữ Đồng huynh yên tâm, có Đường huynh nhúng tay vào thì bọn chúng chẳng thể nào trụ được trên Quỷ Đầu sơn.

- Muội...

Nàng chuốc rượu ra chén, vừa chuốc rượu, Ỗ Thi vừa nói:

- Huynh phải tin muội.

Chữ Đồng miễn cưỡng nói:

- Được... huynh tin muội. Nếu đã quyết như vậy, ngày mai Chữ Đồng huynh sẽ kéo toàn bộ thuộc hạ cùng Đường Thấm huynh đệ lên Quỷ Đầu sơn. Nếu không nhớ được cái gai Tam Vương Quỷ Đầu sơn, Chữ Đồng cứ anh ách trong lòng.

Ỗ bung chén rượu:

- Chúng ta cùng uống

00o

Quỷ Đầu Sơn.

Đường Thấm, Chữ Đồng và Ỗ Thi cùng hơn năm mươi người kéo đến chân núi, từ trên núi cũng bấy nhiêu người đó kéo xuống, đi đầu bọn lâu la là Tam Vương, ba người đều vận gấm y trông thật oai phong.

Hai bên dàn thành thế trận đối mặt với nhau, lâu la của Tam Vương Quỷ Đầu sơn đều lăm lăm binh khí trên tay với vẻ mặt hung tợn.

Chữ Đồng gần giọng nói:

- Chữ Đồng ta hôm nay đến đây quyết một trận sống còn với các ngươi.

Tam Vương Ôn Giã phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa chỉ tay vào Chữ Đồng.

- Tên thất phu họ Chữ kia... Quý trại của Tam Vương Quý Đầu sơn chưa đến tróc nã thủy trại của người thế mà người đã vội dẫn xác đến nạp mạng rồi, người tưởng người là ai mà có thể đòi sánh ngang với Quý Trại của chúng ta chứ?

Y nói rồi lia mắt nhìn Ý Thi, đôi chân mày của y nhíu lại.

- Cô nương kia... bốn trại chủ thấy quen quen.

- Ôn trại chủ không nhớ bốn cô nương chứ bốn cô nương không bao giờ quên Ôn trại chủ.

- A... ta nhớ rồi... nàng chính là Ý Thi.

Sắc diện Ý Thi đỏ bừng.

- Ôn trại chủ nhớ ra rồi đó.

- Là nàng thì bốn trại chủ làm sao quên được.

Y nhìn lại Chữ Đồng.

- Chữ Đồng thất phu... người khá lắm... người đem cả Ý Thi cống nạp lần thứ hai cho bốn trại chủ.

Chữ Đồng gầm lên:

- Chữ Đồng ta đến đây không phải để cống nạp mà đến để hóa kiếp cho các người.

- Thật là nực cười. Một nhóm thủy tặc nhỏ nhoi mà dám đối đầu với Quý Trại. Bốn trại chủ lấy đầu người rồi sẽ thâu nạp bọn người kia.

Ôn Giã nói rồi chắp tay sau lưng lưng lững bước ra.

Chữ Đồng cũng bước ra.

Ôn Giã gần giọng nói:

- Chữ Đồng thất phu... xuất thủ đi.

- Chữ Đồng ta đâu có ngại người.

Vừa nói Chữ Đồng vừa vận công lướt thẳng đến Tam Vương Quý Đầu sơn Ôn Giã. Y vừa áp sát đối phương vừa tung ra hai thoi quyền với dư kinh mãnh liệt.

Ôn Giã không tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

“Chát...”

Sau âm thanh khô khốc do quyền và chưởng chạm phải nhau. Tam Vương Quỷ Đầu son Ôn Giã thối lại ba bộ, trong khi Ôn Giã phải thối bộ thì Chủ Đổng hoàn toàn chiếm thượng phong.

Y dẫn đến tiếp tục công ra hai thoi quyền, chính vào thời khắc Chủ Đổng vừa toan phát tác thoi quyền thì Đường Thấm chợt nghe tiếng gió lạ, vừa nghe âm thanh đó Đường Thấm biết có sự biến xảy ra, chàng lắc vai thi triển bộ pháp thần kỳ lướt ngang trước mặt Chủ Đổng, cùng với bộ pháp linh hoạt thần kỳ đó, Đường Thấm dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi phi châm chực ghim vào tử huyệt của Chủ Đổng.

Chàng dạng chân nhìn Nhị Vương và Nhất Vương.

- Hai vị trại chủ đừng nên giở trò bỉ ổi đó, hãy để cho Ôn Giã trại chủ và Chủ Đổng phân tranh bằng sự quang minh chính đại.

Nhị Vương và Nhất Vương trở mắt nhìn Đường Thấm, về mặt sừng sốt của Cam Túc và Tịnh Quốc Hưng chứng tỏ họ rất sững sờ trước thân pháp và thủ pháp của chàng.

Nhị Vương buột miệng hỏi:

- Người là ai?

- Tại hạ là Đường Thấm, bằng hữu của Chủ Đổng trại chủ.

Chàng vừa nói vừa thối bộ.

Chủ Đổng lừ mắt nhìn Cam Túc và Tịnh Quốc Hưng.

- Lũ các người chỉ là một bọn tiểu nhân bỉ ổi, không phải là anh hùng hảo hán. Hôm nay Chủ Đổng ta sẽ tróc nã các người.

Nói rồi Chủ Đổng đạp chân bước đến Ôn Giã. Y vừa tung tiếp ra một thoi quyền vừa nói:

- Có bản lĩnh thì đỡ quyền công của ta.

Ôn Giã miễn cưỡng dựng song chưởng đón đỡ.

“Ầm...”

Y thối liền bốn bộ, thân ảnh lắc lư như cây sậy trước cơn giông.

Chủ Đổng đắc thế gầm lên:

- Nằm xuống.

Y vừa nói vừa toan xuất quyền kết thúc cuộc đấu thì một đạo kinh lướt tới bổ đến y, Chử Đồng định quyền đón lấy đạo chưởng đó.

“Chát...”

Lần này đến lượt Chử Đồng mất thế thượng phong. Y bị trượt dài ra sau những ba trượng. Sắc diện tái nhợt, máu từ hai cánh mũi nhiều xuống.

Sự biến đột ngột đó khiến Đường Thấm cũng phải ngơ ngác. Một người vận xám y đeo kim diện lướt đến. Thấy xám y nhân đeo kim diện, đôi chân mày của Đường Thấm nhíu lại.

Xám y Kim Diện Nhân chấp tay sau lưng gần giọng nói:

- Chử Đồng... ngươi dám làm náo loạn Quỷ Đầu sơn là tự tìm cái chết cho mình rồi.

Đường Thấm bước lách ngang, án giữa Chử Đồng và Kim Diện Nhân.

- Tại hạ không để tôn giá thực hiện điều đó.

- Tử Vong Sứ mà không thực hiện được ư?

- Tại hạ cũng từng là Tử Vong Sứ.

- Ngươi từng là Tử Vong Sứ mà muốn cản ta à?

- Trước đây thôi còn bây giờ thì tại hạ đã trả lại chiếc mặt nạ dát vàng vô nghĩa kia rồi.

- Thế thì ngươi phải chết.

Tử Vong Sứ vừa nói vừa điểm mũi giày. Thân ảnh của y vọt lướt lên cao bốn trượng, từ trên cao y vồ thẳng xuống Đường Thấm hai đạo phách không chưởng tập kích chàng.

Đường Thấm không né tránh mà dùng đến tuyệt học Kim Cang Thần Chỉ mà Sát Thần Lục Đại Thiên đã dạy cho chàng, hai đạo chỉ khí của chàng tựa như hai mũi dùi khổng lồ đẩy bật hai đạo phách không chưởng rồi xuyên thẳng vào tâm trung của Tử Vong Sứ.

“Chát... chát...”

Tử Vong Sứ lộn ngược trở lại rồi rơi huych xuống đất, đôi bản thủ của y tươm máu ròng ròng.

Đường Thấm lắc vai, thi triển bộ pháp thần kỳ lướt vọt tới, trao thủ vượn ra.

“Soạt...”

Chàng tước lấy chiếc mặt nạ dát vàng trên mặt của Tử Vong Sứ.

Bộ mặt rỗ chằng rỗ chịt của gã hiện ra. Y đứng thừ ra nhìn Đường Thấm.

- Người...

Đường Thấm bóp chặt chiếc mặt nạ dát vàng thành một khối tròn vo trong lòng bàn tay mình rồi quăng về phía gã, chàng nhặt nhẻo nói:

- Tôn giá về báo lại với Kim Diện Môn chủ rằng: "Đường Thấm đã quay về Trung Nguyên, Môn chủ hãy chuẩn bị bồi tiếp Đường Thấm."

Gã Tử Vong Sứ nhìn chiếc mặt nạ dát vàng tròn vo dưới chân mình. Y như người thất hồn rồi bất thành linh rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, y lướt thẳng đến Đường Thấm.

- Đèn mạng cha ta...

Gã Tử Vong Sứ tợ con thú đói, hung tợn lao đến con mồi. Dồn tất cả nội lực bổ ra một đạo kinh khí để lấy mạng Đường Thấm.

Đường Thấm nheo mày. Chàng dựng chuồng đỡ thẳng đỡ thẳng.

"Ầm..."

Lần này gã Tử Vong Sứ bắn ngược ra sau tợ một cánh diều đứt dây rồi rơi huych xuống đất nằm bất động.

Ôn Giã, Cam Túc, Tịnh Quốc Hưng đều sững sờ.

Làm sao Tam Vương không sững sờ trước sự biến này. Tử Vong Sứ là lá chắn của Quỷ Đầu sơn thế mà bị thảm bại dưới tay của Đường Thấm quá dễ dàng. Kể từ nay Tam Vương Quỷ Đầu sơn đâu còn chỗ dựa.

Ôn Giã, Cam Túc, Tịnh Quốc Hưng cả ba gã đầu thế trong phút chốc mà từ bỏ quyền lực Trại chủ của mình. Cả ba đồng loạt lắc vai lướt đến Đường Thấm và cùng ra tay một lượt. Tam Vương Quỷ Đầu sơn liền thủ phát động chuồng công tập kích chàng.

Đường Thấm không né tránh mà dựng chuồng đỡ thẳng lấy những đạo kinh của Tam Vương Quỷ Đầu sơn.

"Ầm... Ầm... Ầm"

Tam Vương Quỷ Đầu sơn trượt dài trên mặt đất, cuối cùng bổ nhào xuống đất với vẻ mặt thất thần thất sắc.

Đường Thấm nhậ nhẽo nói:

- Các ngưoi chưa phải là đối thủ của ta đầu.

Tam Vương vẫn ngồi bệt dưới đất trong khi bọn lâu la Quỷ Đầu sơn nhốn nháo, thậm chí có kẻ bỏ chạy.

Đường Thấm nhìn lại Chữ Đồng nói:

- Chữ huynh, phần sau là do huynh định đoạt, Đường Thấm không can dự vào. Nhưng làm gì thì huynh cũng lấy lòng độ lượng của trang hảo hán mà định liệu sự quyết định của mình.

Chữ Đồng nhìn Đường Thấm, y ôm quyền nói:

- Đường huynh đệ, Chữ Đồng này sẽ ghi tạc lời nói này. Ta sẽ giải tán Quỷ Đầu sơn và cả thủy trại rồi cùng với Ý Thi dong buồm ra khơi tìm chốn bình an trên đại dương.

Đường Thấm gật đầu.

- Nếu có dịp, đệ sẽ đến thăm huynh.

- Chữ mỗ sẽ chờ.

Chàng mỉm cười nhìn Chữ Đồng.

oOo

Ý Thi ngồi bên Đường Thấm tay bó gối nhìn về phía trước. Đường Thấm từ tốn nói:

- Nàng muốn nói gì với ta?

Nhìn sang Đường Thấm, Ý Thi nói:

- Huynh biết những gì Ý Thi phải trải qua rồi, từ một thực nữ, Ý Thi bị cống nạp cho Tam Vương, rồi sau đó bị bán vào thanh lâu, cuối cùng thì được chủ nhân chuộc ra và trở thành nô nữ của Kim Diện môn.

Đường Thấm gượng cười, từ tốn đáp lời nàng:

- Bây giờ nàng quay lại với cuộc sống bình thường của một người bình thường. Đường Thấm tin vào Chữ Đồng huynh, ngày mai hai người lại dong buồm ra khơi tìm một cuộc sống an nhàn nơi vùng đất nào đó trên đại dương, cuộc sống an nhàn đó rất quý, Ý Thi ráng giữ lấy.

Ỗ Thi gặt đầu. Nàng bất ngờ nắm lấy tay Đường Thấm, chàng không khỏi bối rối bởi hành động này của nàng. Đường Thấm bối rối nhưng vẫn để tay mình trong tay Ỗ Thi.

Ỗ Thi nói:

- Dù phương trời góc biển nào, Ỗ Thi cũng không bao giờ quên Đường Thấm huynh.
- Đường Thấm rất thích khi nghe câu nói này.

Ỗ Thi nhìn chàng.

- Có một điều này Ỗ Thi muốn nói với huynh.
- Nàng muốn nói gì?
- Trong giang hồ có một người mà Đường huynh phải tránh xa, tránh thật xa càng xa càng tốt.

- Tại sao phải tránh?
- Tất cả nam nhân gặp người đó đều đã thân bại danh liệt.
- Ai...
- Thánh Cô Kim Diện.

Chàng giả lả cười rồi nói:

- Thánh Cô Kim Diện là gì mà ghê gớm như vậy? Đường Thấm tin trên thế gian này không có cái gì là tuyệt đối cả cho dù đó là Thánh Cô Kim Diện.

- Ỗ Thi chỉ nói vậy thôi.
- Vậy Ỗ Thi biết Thánh Cô Kim Diện là ai không?

Ỗ Thi lắc đầu:

- Chân diện mục thì Ỗ Thi không rõ, nhưng Ỗ Thi biết bất cứ ai, cho dù với danh phận gì thì cũng không thoát khỏi bàn tay của Thánh Cô Kim Diện. Nếu huynh có thể đi với Ỗ Thi và Chử huynh thì hay quá.

- Đường Thấm có nhiều chuyện phải làm tại Trung Nguyên không thể đi cùng với nàng và Chử huynh được.

Chàng rút tay lại và mỉm cười:

- Đường Thấm chỉ cầu chúc cho nàng và Chữ huynh có được những ngày vui về an nhàn là ta mãn nguyện rồi.

- Biết bao giờ Ý Thi mới có thể gặp lại huynh?

- Sao lại không? Nếu chúng ta có duyên thì lo gì không có cơ hội gặp lại nhau.

Ý Thi gượng cười, nàng nhìn chàng khẽ gật đầu.

- Có duyên lại có cơ hội gặp nhau.

- Đúng như vậy.

- Ngày mai chia tay, Ý Thi mong sớm có cơ hội đó.

Đường Thấm và Ý Thi cùng đứng lên. Hai người im lặng nghe tiếng gió đêm thổi.

Đường Thấm nhìn sang Ý Thi.

- Có lẽ ta nên chia tay nhau ở đây.

- Huynh đi gấp vậy sao? Đêm chưa tàn mà.

Đường Thấm gượng cười.

- Ngày mai hay đêm nay cũng vậy thôi.

- Ý Thi muốn đêm nay được ở bên Đường Thấm huynh.

Đường Thấm mím môi:

- Ý Thi... càng lưu luyến bao nhiêu càng khó chia tay chừng nấy. Chữ huynh có lẽ đang chờ nàng.

Ý Thi quay mặt nhìn thẳng vào mắt Đường Thấm.

- Biết bao giờ thì Ý Thi mới được gặp lại huynh.

Nàng lắc đầu buông tiếng thở dài.

- Điều người ta mơ ước khó bao giờ đạt thành ước nguyện.

- Ta không nghĩ như nàng đâu.

Chàng đặt tay lên vai nàng:

- Một ngày nào đó. Đường Thấm sẽ tìm đến thăm hai người.

- Đường Thấm huynh...

Đường Thấm gượng cười buông tay ra khỏi vai Ý Thi, chàng khẽ gật đầu.

- Huynh đi đây.

- Đường Thấm huynh...

Không để cho nàng nói dứt câu, Đường Thấm lắc vai thi triển khinh công bỏ đi, Ý Thi nhìn theo bóng chàng mà lệ trào ra khóe mắt, Chữ Đồng từ trong bóng tối bước ra đến gần Ý Thi.

- Đường Thấm đi rồi à?

- Huynh ấy đi rồi, không biết bao giờ muội mới được gặp lại huynh ấy.

- o O o -